

Ан Райс

ВАМПИРЪТ ЛЕСТАТ

София, 2012

Преводът е направен по изданието:

ANNE RICE
VAMPIRE LESTATE
SPHERE

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 1985 by Anne O'Brien Rice
and the Stanley Travis Rice Jr. Testamentary Trust

© Светлана Комогорова-Комата, преводач, 2012
© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-139-5

Ан Райс

**ВАМПИРЪТ
ЛЕСТАТ**

Превод от английски
Светлана Комогорова-Комата

*Тази книга се посвещава с обич на
Стан Райс, Карън О'Брайън и Ален Давио*

СЪДЪРЖАНИЕ

**Градският център
Събота вечер
през двайсети век
1984 / 7**

**Първоначалното възпитание
и ранните приключения на вампира Лестат / 23**

Първа част	
Лелио изгрява.....	24
Втора част	
Наследството на Магнус	74
Трета част	
Предсмъртно причастие за маркизата	141
Четвърта част	
Децата на мрака.....	193
Пета част	
Вампирът Арман.....	252
Шеста част	
По дяволския път от Париж до Кайро	298
Седма част	
Древна магия, древни мистерии	337

**Епилог
Интервю с вампир / 459**

**Дионисий в Сан Франциско
1985 / 481**

Градският център
Събота вечер
през двайсети век

1984

Аз съм вампирът Лестат. Аз съм безсмъртен. Повече или по-малко. А Светлината на слънцето, подклажданата жар на силен огън – тези неща биха могли да ме унищожат. Но пък може и да не успеят.

Висок съм метър и осемдесет, което бе доста впечатляващо през осемдесетте години на осемнайсети век, когато бях млад смъртен мъж. И сега не е зле. Имам гъста руса коса, която стига почти до раменете, доста чуплива е и изглежда бяла на флуоресцентна светлина. Очите ми са сиви, но лесно поглъщат синия и виолетовия цвят от повърхностите наоколо. Имам доста къс, тесен нос и уста с хубава форма, но мъничко голяма за лицето ми. Тя, моята уста, може да изглежда много злобна или изключително щедра. Винаги изглежда чувствена. Но емоциите и отношението ми неизменно се отразяват в цялостното ми изражение. Лицето ми е постоянно оживено.

Вампирската ми природа се разкрива в изключително бялата кожа със силна отразяваща способност, която трябва да се пудри за пред камерите.

А ако съм зажаднял за кръв, видът ми е пълен ужас – спаружена кожа, вени като възета над контурите на костите ми. Но сега аз не позволявам това да се случи. Единственият съществен признак за това, че не съм човек, са ноктите ми. С всички вампири е същото. Нашите нокти са като стъклени. И някои хора го забелязват, когато не забелязват нищо друго.

В момента съм онова, което Америка нарича „мега рокзвезда“. От първия ми албум се продадоха четири милиона бройки. Заминавам за Сан Франциско за първия концерт от национално турне, което ще отведе групата ми от едното крайбрежие до другото. MTV, кабелният канал за рок музика, от две седмици върти видеоклиповете ми денонощно. Показват ги и в Англия в „Топ ъф дъ Попс“, и на континента, а вероятно и в някои части на Азия и в Япония. Видеокасети с цялата поредица от видеоклипове се продават по цял свят.

Автор съм и на автобиография, която излезе миналата седмица.

Що се отнася до моя английски – езикът, който използвам в автобиографията си – първо го научих от лодкарите, които се спускаха по Мисисипи към Ню Орлиънс преди около двеста години. След

това научих повече от англоезичните писатели – всички, от Шекспир през Марк Твен до Х. Райдър Хагард, които четох през изминалите десетилетия. Последното вливане получих от кримките от началото на двайсети век, отпечатвани в списание „Черната маска“. Приключенията на Сам Спейд, описани от Дашиъл Хамет в „Черната маска“, бяха последните истории, които прочетох, преди да потъна под земята в буквален и преносен смисъл.

Това стана в Ню Орлиънс през 1929 г.

Когато пиша, аз се унасям в речник, който би бил естествен за мен през осемнайсети век, във фрази, оформени от писателите, които съм чел. Но въпреки френския ми акцент, аз всъщност говоря като кръстоска между лодкар и детектива Сам Спейд. Затова се надявам да ме понесете, когато стилът ми е непоследователен, когато пръсвам на парченца атмосферата на сцена от осемнайсети век.

Появих се в двайсети век миналата година.

Две неща ме изкараха на повърхността.

Първо – сведенията, които получавах от засилващите се гласове, чиято какофония във въздуха бе започнала горе-долу по времето, когато легнах и заспах.

Тук говоря за гласовете по радиото, разбира се, и фонографите, а по-късно – телевизионните машини. Чувах радиата в колите, минаващи по улицата на стария Градински квартал покрай моето леговище. Чувах фонографите и телевизорите от къщите около моята.

Сега, когато един вампир се скрие под земята, както му казваме ние – когато престане да пие кръв и само лежи в пръстта, той скоро става твърде слаб, не може да възкръсне и изпада в нещо като сън.

В това състояние аз лениво попивах гласовете и им откликвах със свои собствени образи, също като смъртните, когато сънуват. Но на някакъв етап през последните петдесет и пет години започнах да „запомням“ чутото, да следя развлекателните програми, да слушам новите предавания, текстовете и ритмите на популярните песни.

Постепенно започнах да осъзнавам калибъра на промените, настъпили в света. Започнах да се ослушвам за определени нови речеви образци, носещи специфични сведения за войни и интервенции.

После в мен се породих самосъзнание. Разбрах, че вече не сънувам. Аз обмислях чутото. Бях напълно буден. Лежах в земята, зажаднал за жива кръв. Започнах да вярвам, че може би всички стари рани, които лекувах, вече са заздравели. Може би силата ми се бе завърнала. Може би силата ми дори бе нараснала, както би

се случило с времето, ако не бях пострадал. Исках да разбера. Започнах да мисля безспир за пиене на човешка кръв.

Второто, което ме върна, и всъщност решаващото, бе внезапно появилата се близо до мен група млади рокпевци, които се бяха нарекли „Сатаната е излязъл тази вечер“.

Те се настаняха в една къща на Шеста улица – на няма и една пряка от мястото, където аз дремех под собствената си къща на „Прайтания“ край гробището Лафайет, и започнаха да репетират своята рокмузика на тавана по някое време през 1984 г.

Чувах техните виещи електрически китари, неистовото им пеене. Бяха толкова добри, колкото и песните, които чувах по радиото и от уредбите, и по-мелодични от повечето. В тях имаше романтика, въпреки бумтящите барабани. Електрическото пиано звучеше като клавесин.

Улавях образи от мислите на музикантите, които ми казваха как изглеждат те, какво виждат, когато се погледнат един друг и в огледалата. Те бяха стройни, жилави и общо взето прелестни млади смъртни, измамно андрогинни и дори с малко дивашки облекла и движения – двама мъже и една жена.

Те заглушаваха повечето други гласове от усилвателите около мен, когато свиреха. Но това си беше съвсем добре.

Исках да стана и да се включа в рокгрупата с име „Сатаната е излязъл тази вечер“. Исках да пея и танцувам.

Но не мога да кажа, че в самото начало зад желанието ми стоеше много мислене. Беше по-скоро властен импулс, достатъчно силен, че да ме извади от земята.

Бях очарован от света на рок музиката – от начина, по който певците можеха да крещят за доброто и злото, да се обявяват за ангели или за дяволи, а смъртните ставаха на крака и аплодираха. Понякога те изглеждаха като чистото въплъщение на лудостта. Ала въпреки това тя бе технологично смайваща заради сложността на тяхното изпълнение. То бе варварско и интелектуално по начин, какъвто не мисля, че светът от изминалите векове бе виждал.

Разбира се, бесуването бе метафора. Никой от тях не вярваше в ангели или в дяволи, без значение колко добре играеха ролите си. И актьорите от старата италианска комедия бяха също тъй шокиращи, изобретателни и разпасани.

Ала въпреки това, напълно нови бяха крайностите, до които те стигаха – бруталността и дързостта, начинът, по който светът ги прегръщаше – от богаташа до бедняка.

Имаше нещо вампирско в рок музиката. Тя сигурно е прозвучала свръхестествено дори на онези, които не вярват в свръхестествено. Говоря за начина, по който електричеството можеше да разтегля

една-единствена нота цяла вечност; начинът, по който хармония можеше да се наслажда върху хармония, докато почувстваш как се разтваряш в звука. Така красноречиво изразяваше ужаса тази музика. Светът преди просто не я бе достигал под никаква форма.

Да, аз исках да се приближа до нея. Исках да я *правя*. Може би да направя прочута малката и неизвестна група „Сатаната е излязъл тази вечер“. Бях готов да изляза.

Възкръсването ми отне горе-долу седмица. Хранех се с прясната кръв на животинките, обитаващи под земята, когато успееш да ги хвана. После започнах да дракам към повърхността, където можех да призовавам плъховете. Оттам не беше много трудно да ловя котки, а най-сетне и неизбежната човешка жертва, въпреки че се наложи дълго да чакам за точно такава, каквато исках – мъж, убивал други смъртни без капка разкаяние.

Най-сетне един премина покрай оградата – млад мъж с прошарена брада, убил друг на някакво далечно място на другия край на света. Беше истински убиец. И, о – това първо вкусане на човешка съпротива и човешка кръв!

Да открадна дрехи от съседните къщи и да извадя част от златото и скъпоценните камъни, които бях скрил в гробището Лафайет, не беше никакъв проблем.

Разбира се, от време на време се плашех. От вонята на химикали и петрол ми приляваше. От бръмченето на климатиците и воя на реактивните самолети в небето ме боляха ушите.

Но след третата будна нощ и аз самият кръстосвах с рев из Ню Орлиънс, яхнал голям черен мотор „Харли-Дейвидсън“, и вдигах силен шум. Търсех още убийци, с които да се захраня. Бях облечен с великолепно черни кожени дрехи, които бях взел от жертвите си, а в джоба си имах малък уокмен „Сони“, който изливаше „Искусството на фугата“ от Бах през мънички слушалки право в главата ми, докато фучах наоколо.

Отново бях вампирът Лестат. Пак бях в играта. Ню Орлиънс отново бе моето ловно поле.

Що се отнася до силата ми, е, тя бе тройно по-голяма от някогашната. Можех да скоча от улицата на покрива на четириетажна сграда. Можех да изтръгвам железни решетки от прозорци. Можех да сгъна медна монета на две. Можех да чувам човешките гласове и мисли из кварталите наоколо, стига да поисках.

Към края на първата седмица имах хубава адвокатка в един небостъргач от стъкло и стомана в центъра на града, която ми помогна да се сдобия със законен акт за раждане,

карта за социално осигуряване и шофьорска книжка. Голяма част от старото ми богатство пътуваше към Ню Орлиънс от шифровани банкови сметки в безсмъртната Лондонска банка и банка „Ротшилд“.

Но по-важното беше, че плувах в осъзнавания. Разбирах, че всичко, което ми бяха казали гласовете от усилвателите за двайсети век, беше вярно.

И докато скитах по улиците на Ню Орлиънс през 1984 г., ето какво видях:

Мрачният, нерадостен индустриален свят, в който бях заспал, най-сетне бе изгорял до основи и старата буржоазна превзета скромност и конформизъм бяха изпуснали от хватката си американските умове.

Приключенията и еротиката отново привличаха хората така, както едно време, преди великите революции на средната класа в края на осемнайсети век. Те дори *изглеждаха* така, както в онези времена.

Мъжете вече не носеха униформата на Сам Спейд – риза, вратовръзка, сив костюм и сива шапка. Те отново се издокарваха в кадифе, коприна и ярки цветове, ако им се искаше. Вече не им се налагаше да подстригват косите си като римски legioneri – носеха ги с каквито си искат дължини.

А жените... Ах, жените бяха възхитителни, разголени в пролетната топлина, както по времето на египетските фараони. В оскъдни къси поли и подобни на туники рокли или, ако им се искаше, носеха мъжки панталони и ризи, прилепнали по пищните им тела. Гримираха се и се украсяваха със злато и сребро, дори и само за да отидат до бакалницата, или ходеха свежи, измити и без украшения – нямаше значение. Къдреха си косите като Мария Антоанета или ги отрязваха, или ги оставяха да се ветреят на воля.

Може би за първи път в историята те бяха също толкова силни и интересни, колкото и мъжете.

И това беше простолюдието на Америка – не само богатите, които винаги постигаха известна андрогинност, известна *joie de vivre*¹, която революционерите от средната класа в миналото наричаха декаденство.

Старата аристократична чувственост сега принадлежеше на всички. Тя бе венчана за обещанията на революцията на средната класа и всички хора имаха право на любов, на лукс и на изящество.

Универсалните магазини се бяха превърнали в места с почти ориенталска прелест – стоки, изложени сред меки цветни килими, тайн-

---

¹ Радост от живота (фр.). (Всички бележки под линия са на преводача.)

ствена музика, кехлибарена светлина. В нощните аптеки виолетови и зелени шишенца блещукаха като скъпоценни камъни по искрящите стъклени лавици. Сервитьорки отиваха на работа с лъскави автомобили с кожена тапицерия. Докерите вечер се прибираха, за да поплуват в затоплените си басейни в задния двор. Чистачки и водопроводчици в края на деня се преобличаха в облекло с изящна кройка.

Всъщност бедността и мръсотията, обичайни за големите градове в света от паметивека, бяха почти изчезнали.

Просто не се виждаха имигранти, които падат мъртви от глад в уличките. Нямаше бордеи, където хората да спят по осем-десет в стая. Никой не изливаше помията в канавките. Просяците, сакатите, сираците, безнадеждно болните бяха толкова намалели, че нямаха никакво присъствие по безупречните улици.

Дори пианиците и лудите, които спяха по пейките в парка и по автогарите, редовно ядяха месо, имаха прани дрехи, дори транзистори и слушаха радио.

Но това бе само на повърхността. Смаях се от още по-дълбоките промени, които тласкаха този величествен поток.

Например с времето се бе случило някакво абсолютно вълшебство.

Старото вече не бе подменяно редовно от новото. Тъкмо обратното, английският език, който се говореше около мен, бе същият, както и през деветнайсети век. Дори и старият жаргон („чисто е“ или „кофти късмет“, или „ей това е то“) все още беше в употреба. Ала очарователни нови фрази като „промили са ти мозъка“, „това е толкова фройдистко“ или „не мога да зацепя“ бяха на езика на всеки.

В света на изкуството и развлеченията всички предишни векове се рециклираха. Музикантите свиреха и Моцарт, и джаз, и рок; хората една вечер ходеха да гледат Шекспир, а на следващата – нов френски филм.

В гигантски, осветени с флуоресцентни светлини търговски центрове можеше да си купиш записи на средновековни мадригали и да ги пуснеш на уредбата в колата, докато караш със 150 километра в час по магистралата. В книжарниците ренесансова поезия се продаваше редом с романите на Дикенс или Ърнест Хемингуей. Наръчници по секс лежах на едни и същи маси с египетската „Книга на мъртвите“.

Понякога богатството и чистотата навсякъде край мен ми се струваха халюцинация. Мислех, че губя разсъдка си.

През витрините гледах втрещен компютри и телефони с форми и цветове, чисти като тези на най-екзотичните миди в природата. Гаргантюански сребърни лимузини обикаляха

тесните улици на Френския квартал като неунищожими морски зверове. Сияйни офис кули пронизваха нощното небе като египетски обелиски над схлупените тухлени сгради на старата Канал Стрийт. Безброй телевизионни програми изливаха неспирния си поток от образи във всяка охладана с климатик хотелска стая.

Но това не беше поредица от халюцинации – това бе цялото наследство на земята във всеки възможен смисъл.

И немалка част от това непредвидено чудо бе *любопитната невинност* на тези хора сред тяхната свобода и богатство. Християнският бог бе все така мъртъв, както и през осемнайсети век. *И нова митологична религия не бе възникнала, за да заеме мястото на старата.*

Напротив, най-простите хора на този век бяха тласкани от мощен светски морал, също толкова силен, колкото всеки известен ми религиозен морал. Интелектуалците създаваха критериите. Но съвсем обикновени индивиди из цяла Америка страстно се вълнуваха за „мира“, „бедните“ и „планетата“, сякаш тласкани от мистичен плам.

Гладът те смятаха да унищожат през този век. Болестите щяха да бъдат изтребени и цената нямаше значение. Те спореха свирепо за екзекуциите на осъдените престъпници, за абортирането на неродени бебета. И се бореха със заплахите от „замърсяване на околната среда“ и „гибелната война“ също тъй ожесточено, както хората в минали векове се бяха борили срещу вещерството и ересите.

Що се отнася до сексуалността, тя вече не бе оградена от суеверия и страх. Премахваха от нея и последните религиозни обертонове. Затова хората ходеха полуголи. Затова се целуваха и се прегръщаха по улиците. Сега те говореха за етика, за отговорност и за красотата на тялото. Бяха овладели създаването на потомство и венерическите болести.

Ах, двайсети век. Ах, въртеше се великото колело.

То бе надхвърлило и най-лудите ми мечти за него, това бъдеще. То бе превърнало в глупаци мрачните пророци от отминалите векове.

Аз много мислех за светския морал без грехове, за този оптимизъм. За този бляскаво осветен свят, в който ценността на човешкия живот бе по-голяма отвсякога преди.

В кехлибарения електрически здрач на обширна хотелска стая гледах изумително майсторски направен военен филм със заглавие „Апокалипсис сега“. Той бе симфония от звук и цвят и възпяваше вековна-

та битка на западния свят срещу злото. „Трябва да направиш страха и моралния ужас свои приятели“ – казва лудият командир в дивата джунгла на Камбоджа, на което западният човек отвръща, както е отвръщал винаги: „Не.“

Не. Страхът и моралният ужас никога не биха могли да бъдат оправдани. Те нямат истинска стойност. За чистото зло в действителност няма място.

И това означава – нали? – че за *мен* няма място.

Освен може би в изкуството, което отрича злото – в комиксите за вампири, в романите на ужаса, в старите готически приказки... или в гръмовните песнопения на рокзвездите, разиграващи битките срещу злото, които всеки смъртен води вътре в себе си.

Това бе достатъчно, за да накара едно чудовище от Стария свят да се върне обратно под земята – тази смайваща неприложимост на великия план, достатъчно, за да го накара да легне и да зарива. Или достатъчно, за да го накара да стане рокпевец, като се замислиш...

Но къде бяха останалите чудовища от Стария свят? – зачудих се аз. Как съществуваха другите вампири в свят, в който всяка смърт бе записвана в грамадни електронни компютри, а телата биваха отнасяни в хладилни крипти? Сигурно се криеха като гнусни насекоми в тъмното, както бяха правили винаги, без значение колко много говореха за философия и колко вещерски сборища създаваха.

Е, когато аз извися глас заедно с малката група „Сатаната е излязъл тази вечер“, достатъчно бързо щях да ги изкарам на бял свят.

Продължих да се образовам. Разговарях със смъртни по автобусни спирки, бензиностанции и в елегантни заведения. Четях книги. Контех се с блещукащите кожи на мечтите в модните магазини. Носех бели поло блузи и свежарски сафари якета в цвят каки или пищни сиви кадифени блейзъри с кашмирени шалове. Покривах с пудра лицето си, за да мога да се появя под химическите светлини на нощните супермаркети, закусвалните за хамбургери и панаирджийските улици, които наричаха „булевардите с нощни клубове“.

Учех се. Бях влюбен.

И единственият ми проблем беше оскъдицата на убийци, с които да се храня. В този блестящ свят на невинността и изобилието, на добротата, веселието и пълните стомаси обикновените крадци главорези от миналото и техните опасни крайбрежни свърталища бяха почти изчезнали.

И затова се налагаше да работя, за да си изкарвам прехраната. Но аз винаги съм бил ловец. Обичах сумрачните, задимени билиардни зали с една-единствена лампа, огряваща зеления филц, около който се събираха татуираните бивши затворници, толкова, колкото и лъскавите, тапицирани със сатен, нощни клубове в големите бетонни хотели. И постоянно научавах все повече за моите убийци – пласъорите на дрога, сводниците, главорезите, които движеха с моторджийските банди.

И повече отвсякога бях решен да не пия невинна кръв.

Най-сетне дойде време да навестя старите си съседи, рокгрупата „Сатаната е излязъл тази вечер“.

В шест и половина в една гореща и лепкава съботна вечер аз позвъних на звънеца на музикалното студио на тавана. Всички красиви млади смъртни се бяха излегли по дъгоцветни копринени ризи и впити джинси, пушеха цигари с хашиш и се оплакваха от скапания си късмет с ангажирането за участия на юг.

Изглеждаха като библейски ангели с дългите си, чисти рошави коси и котешки движения. Накитите им бяха египетски. Дори и за репетиции те гримираха лицата и очите си.

Бях завладян от възбуда и обич, още щом ги погледнах – Алекс и Лари, и малката, сочна Костеливо орехче.

В призрачния миг, когато Земята сякаш спря да се върти под мен, аз им казах какъв съм. Нищо ново не бе за тях думата „вампир“. В галактиката, в която сияеха те, хиляда други певци бяха носели бутафорните остри зъби и черното наметало.

И все пак беше толкова странно да я кажа на глас на смъртни – забранената истина. Никога за двеста години не я бях казвал на никого, който не е белязан да стане един от нас. Дори и на своите жертви не можех да го доверя, преди да се затворят очите им.

Сега го казах ясно и отчетливо на тези красиви млади създания. Казах им, че искам да пея с тях, че ако ми се доверят, всички ще станем богати и прочути. Че на вълната на свръхестествената и безмилостна амбиция аз мога да ги изведа от тези стаи в големия свят.

Очите им се замъглиха, щом ме погледнаха. И малката стаичка от двайсети век, измазана с хоросан и облепена с картони, заехтя от техните смях и наслада.

Бях търпелив. И защо да не съм? Знаех, че съм демон, който може да подражава на почти всеки човешки звук или движение. Но как да се очаква, че те ще разберат? Отидох при електрическото пиано, за свирих и запях.

Имитирах рок песни, когато започнах, а после в паметта ми изникнаха стари мелодии и текстове – френски песни, стаени дълбоко в душата ми, ала никога изоставени, и аз ги вплетох в брутални ритми, виждах пред себе си мъничък, претъпкан малък парижки театър отпреди векове. Опасна страст се надигаше в мен. Тя заплашваше равновесието ми. Опасно бе, че това се появи толкова скоро. Ала аз продължавах да пея, удрях по лъскавите бели клавиши на електрическото пиано, и нещо в душата ми се пропука и се отвори. Няма значение, че тези нежни смъртни създания, скупчени около мен, никога не биваше да разбираат.

Бе достатъчно това, че те ликувах, че се влюбиха в тайнствената и изчанчена музика, че пицяха, че виждаха успеха в бъдещето, гласъка, който им бе липсвал досега. Включиха записващите машини, и ние запяхме и засвирихме заедно – *жем*, както го наричаха те. Студиото плуваше в аромата на тяхната кръв и ритъма на нашите оглушителни песни.

Но после бях шокиран, както не бях предвиждал никога, и в най-странните си мечти – нещо, също толкова необикновено като малкото ми откровение пред тези създания. Всъщност бе така съкрушително, че можеше да ме прогони от техния свят обратно под земята.

Не искам да кажа, че пак щях да потъна в дълбокия сън. Но можех да се отдръпна от „Сатаната е излязъл тази вечер“ и да се скитам няколко години смаян, в опити да събера мислите си.

Мъжете – Алекс, изтупаният, крехък млад барабанист, и по-високият му рус брат, Лари, разпознаха името ми, когато им казах, че съм Лестат.

И не само го разпознаха, но го свързаха с обилни сведения за мен, които били прочели в книга.

Всъщност смятах за възхитително това, че се преструвам не на кой да е вампир. Или на граф Дракула. На всички им бе писнало от граф Дракула. Те мислеха, че е чудесно, дето се преструвам на вампира Лестат.

– *Преструвам се* на вампира Лестат? – попитах.

Загледах се задълго във всички тях, опитвах се да прочета мислите им. Разбира се, не бях очаквал да повярват, че съм истински вампир. Но да са чели за измислен вампир с толкова необичайно име като моето? Как би могло да се обясни това?

Но аз губех увереност. А когато загубя увереност, силите ми пресъхват. Стайката като че се смаляваше още повече. И имаше нещо насекомообразно и заплашително в инструментите, антените, жиците.

– Покажете ми книгата – казах.

Те я донесоха от другата стая – дълнопробно *романче*, което се разпаднаше. Подвързията бе изчезнала, корицата – откъсната, страниците бяха прихванати с ластик.

Щом видях корицата, ме полазиха някакви свръхестествени студени тръпки. „Интервю с вампир“. Нещо за някакво смъртно момче, накарало един от немъртвите да разкаже историята си.

С тяхно позволение влязох в другата стая, изтегнах се на леглото им и се зачетох. Щом преполових книгата, я взех с мен и напуснах къщата. После застанах под една улична лампа и не мръднах, докато не я дочетох. След това внимателно я пъхнах в джоба на гърдите си.

Не се върнах при групата няколко вечери.

* * *

През по-голямата част от това време отново се скитах, цепех мрака с моя мотор „Харли-Дейвидсън“, надул до дупка „Вариациите Голдберг“ на Бах. И се питах: „Лестат, какво искаш да правиш сега?“

През останалото време учех с подновена цел. Изчетох дебелите истории и лексикони на рок музиката с меки корици, хрониките на нейните звезди. Слушах албумите и размишлявах в тишина над концертните видеозаписи.

И в притихналата, пуста нощ аз слушах как гласовете от „Интервю с вампир“ ми пеят, сякаш от гроба. Прочетох книгата отново и отново. И после, в миг на достоен за презрение гняв, я накъсах на парченца.

Най-сетне стигнах до решението.

Срещнах се с моята млада адвокатка Кристин в тъмната ѝ кантора в небостъргача – светеше ни само градът. Тя изглеждаше прелестно на фона на стъклените стени зад нея, тънешките в мрак сгради оформяха груб, примитивен терен, сред който горяха хиляда факли.

– Вече не е достатъчно моята малка рокгрупа да постигне успех – казах ѝ. – Трябва да създадем слава, която ще разнесе името и гласа ми до най-отдалечените кътчета на света.

Тихо и разумно, както е обичайно за адвокатите, тя ме посъветва да не рискувам богатството си. Ала щом продължих с маниакална увереност, усетих как тя се поддава на съблазънта и как здравият ѝ разум бавно се разпада.

– Най-добрите френски режисьори за рок клиповете – казах. – Трябва да ги примамиш от Ню Йорк и Лос Анджелис. Има пари в

изобилие за тази цел. Тук несъмнено можеш да намериш студията, в които ще вършим нашата работа. Младите звукозаписни продуценти, които смесват звука след това – пак трябва да наемеш най-добрите. Няма значение какво ще похарчим за това начинание. Важното е то да бъде организирано и да вършим работата си тайно до мига на разкритие, когато излязат нашите албуми и филми заедно с книгата, която предлагам да напиша.

Най-сетне умът ѝ бе замаян от мечти за власт и богатство. Писалката ѝ бягаше по листа, докато си водеше бележки.

А за какво мечтаех аз, докато ѝ говорех? За безпрецедентен бунт, за велико и ужасно предизвикателство към моя род по целия свят.

– Тези рок клипове – казах аз, – трябва да намериш режисьори, които ще въплъщават моите видения. Трябва да са поредица. Те трябва да разказват историята от книгата, която искам да напиша. А песните – много от тях вече съм написал. Ти трябва да намериш великолепни инструменти – синтезатори, най-добрите звукови системи, електрически китари, цигулки. За другите подробности можем да се погрижим по-късно. Дизайнът на вампирските костюми, методът на представяне пред телевизионните станции, организирането на първата ни публична изява в Сан Франциско – всичко това с времето си. Сега е важно да завъртиш няколко телефона и да се сдобиеш с информацията, която ти е нужна, за да започнеш.

Не се върнах при „Сатаната е излязъл тази вечер“, докато не бяха сключени първите договори и получени първите подписи. Датите бяха определени, студията – наети, писмата за съгласие – разменени.

После Кристин дойде с мен и взехме лимузина – същински огромен Левиатан за моите мили рок музиканти Лари, Алекс и Костеливото орехче. Разполагахме със секващи дъха суми, имахме да подписваме документи.

Под сънените дъбове на тихата улица в Градинския квартал аз им налях шампанско в блестящите кристални чаши.

– За „Вампирът Лестат“! – пропяхме всички на лунната светлина. Това щеше да е новото име на групата и на книгата, която щях да напиша. Костеливото орехче ме обгърна с малките си сочни ръце. Целунахме се нежно сред смеха и винената миризма. Ах, ароматът на невинна кръв!

И когато те потеглиха в тапицираната с кадифе лимузина, аз тръгнах сам в благоуханната нощ към авеню „Сейнт Чарлз“ и се замислих за заплахата, надвиснала над тях, над малките ми смъртни приятели.

Тя не идваше от мен, разбира се. Но когато дългият период на потайност свърши, те щяха да застанат невинни и невежи под светлините на международните прожектори със своята злокобна и безразсъдна звезда. Е, аз щях да ги обкръжа с бодигардове и лепки с всякакво мислимо предназначение. Щях да ги закрилям от другите безсмъртни с всички сили. И ако безсмъртните и сега бяха както едно време, те никога не биха рискували да влязат във вулгарна борба с подобна човешка войска.

* * *

Докато вървах по оживеното авеню, криех очите си зад огледални очила. Качих се на раздрънкания стар трамвай, вървящ по „Сейнт Чарлз“ в посока към центъра.

Лъкатушейки през привечерната тълпа, влязох в елегантната двуетажна книжарница „Де Вил Букс“ и се вторачих в джобното издание с меки корици на „Интервю с вампир“ на лавицата.

Зачудих се колцина ли от нашия род са забелязали книгата. Засега нямаха значение смъртните, които я мислеха за белетристика. Ами другите вампири? Защото, ако има един закон, който всички вампири почитат като свещен, той е *не казвай на смъртните за нас*.

Никога не издавай нашите тайни на човеците, освен ако не смяташ да им поднесеш Мрачния дар на нашите сили. Никога не споменавай по име други безсмъртни. Никога не казвай къде биха могли да са леговищата им.

Моят любим Луи, разказвачът от „Интервю с вампир“, бе сторил всичко това. Той бе надхвърлил далеч моето малко тайно разкритие пред рок групата. Беше казал на стотици хиляди читатели. Само дето не им беше нарисувал карта и отбелязал с хикс точното място в Ню Орлиънс, където спях. Въпреки че какво знае той наистина за това и какви са били намеренията му, не беше ясно.

Независимо от това, заради стореното от него другите несъмнено щяха да го преследват. А има много прости начини за унищожение на вампири, особено сега. Ако все още съществуваше, той бе изгнанник и живееше под заплаха от нашия род, под каквато не би могъл да го постави нито един смъртен.

Това бе още по-важно основание за мен да направя прочути книгата и групата „Вампирът Лестат“ колкото се може по-скоро. Трябваше да открия Луи. Трябваше да разговарям с него. Всъщност след като прочетох неговия разказ, копнеех за него, копнеех за романтичните му илюзии и дори за нечестността му. Копнеех даже за джен-

тълменската му злоба и за физическото му присъствие, за измамно мекото звучене на гласа му.

Разбира се, мразех го заради лъжите, които бе изписал за мен. Но обичта бе далеч по-голяма от омразата. Той бе споделял мрачните и романтични години на деветнайсети век с мен, той бе мой спътник, какъвто нито един друг безсмъртен не е бил.

И аз копнеех да напиша своята история за него – не отговор на неговата злоба в „Интервю с вампир“, а разказ за всичко, което съм видял и научил, преди да дойда при него, историята, която преди не можех да му разкажа.

Старите правила вече не важаха и за мен.

Исках да наруша всяко едно от тях. И исках групата и книгата ми да изкарат навън не само Луи, но и всички останали демони, които някога бях познавал и обичал. Исках да намеря своите изгубени, да пробудя онези, които спяха, както спях аз.

Голишарчетата и древни създания, прекрасни и зли, луди и безсърдни – всички те щяха да ме погнат, щом видят тези видеоклипове и чуят тези записи, щом видят книгата във витрините на книжарниците. И щяха да знаят къде точно да ме намерят. Аз щях да бъда Лестат, суперзвездата на рока. Само елате в Сан Франциско за първото ми изпълнение на живо. Аз ще съм там.

Но имаше и друга причина за цялото това приключение – причина още по-опасна, възхитителна и безумна.

И аз знаех, че Луи ще разбере. Тя трябва да е стояла зад неговото интервю и неговите признания. Аз исках смъртните да *узнаят* за нас. Аз исках да го обявя пред света така, както го казах на Алекс, Лари и Костеливото орехче и на моята сладка адвокатка Кристин.

И нямаше значение, че те не вярваха в това. Нямаше значение, че го мислеха за изкуство. Факт беше, че след два века спотайване аз бях видим за смъртните! Аз изговарях името си на глас. Аз споделях каква е природата ми. Аз съществувах!

Ала аз отивах по-далеч от Луи. Неговият разказ, при всичките си странности, бе минал за белетристика. В света на смъртните той бе също толкова безопасен, колкото и живите картини в стария Театър на вампирите в Париж, където на една забутана, осветена с газови фенери сцена демоните се преструваха на актьори, преструващи се на демони.

Аз щях да застана под ярките прожектори пред камерите, щях да протегна ръка и да докосна с ледените си пръсти хиляди топли протегнати длани. Щях да им изкарам ангелите от страх, ако бе възможно, да ги очаровам и да ги поведа към истината, ако успея.

И да предположим, само да предположим, че когато труповете започнат да стават все по-многочислени, че когато най-близките до мен започнат да се вслушват в неизбежните си подозрения, само предположете, че изкуството престане да бъде изкуство и стане реалност!

Тоест, ами ако те наистина повярват, наистина разберат, че този свят все още приютява демона на Стария свят – вампирът, – о, каква велика и славна война можем да поведем тогава!

Щяхме да се прочуем и да ни преследват, и да се бият срещу нас в тази бляскава градска пустош така, както срещу никое митично чудовище досега не се е бил човек.

Как бих могъл да не се влюбя в тази война, в самата идея за нея? Как тя да не си заслужава най-голямата опасност, най-голямото и най-отвратително поражение? Дори и в мига на разруха аз щях да съм жив както никога досега.

Но, честно казано, не бях убеден, че ще се стигне дотам – до това смъртните да повярват в нас, искам да кажа. Смъртните никога не са ме плашели.

Другата война щеше да започне – тази, която или ще събере заедно всички ни, или всички те щяха да се изправят срещу мен.

Това бе истинската причина за „Вампирът Лестат“. Ето такава игра играех аз.

Но и другата прелестна възможност за истинско разкритие и гибел... Е, това добавяше страшно много пикантност!

От мрачната пустош на Канал Стрийт аз се качих по стълбите в моят стая в старомодния хотел във Френския квартал. Тихо бе, и това ми бе угодно, с ширналата се под прозорците „Вьо Каре“ и тесните улички между къщите на Испанския квартал, които познавах толкова отдавна.

На огромния телевизор пуснах видеокасетата с прекрасния филм на Висконти „Смърт във Венеция“. По някое време един актьор каза, че злото е необходимост. Че е храна за гениалността.

Аз не го вярвах. Но ми се искаше това да бе истина. Тогава аз бих могъл да съм само Лестат чудовището, нали? А аз винаги съм бил толкова добър като чудовище! Е, карай...

Сложих нова дискета в преносимия текстообработващ компютър и започнах да описвам историята на своя живот.

**Първоначалното
възпитание и ранните
приключения на вампира
Лестат**

Първа част

Лелио изгрява

1

През зимата на моята двадесет и първа година излязох сам на кон, за да избия глутница вълци.

Това се случи в земите на баща ми в Оверн, Франция, през последните десетилетия преди Френската революция.

Това бе най-лошата зима, която можех да си спомня – вълците крадяха овце от нашите селяни и дори нощем търчаха по улиците на селото.

Това бяха тежки години за мен. Баща ми беше маркизът, а аз бях седмият син и най-малкият от тримата оживели и възмъжали. Не можех да претендирам за титлата или за земята и няхах перспективи. Дори и в богатите семейства това можеше да се случи на по-малко момче, ала богатствата ни бяха пропилены отдавна. Най-големият ми брат Огюстен, наследник по право на цялото ни имущество, похарчи зестрата на жена си още щом се венча за нея.

Замъкът на баща ми, имението му и близкото село бяха цялата ми вселена. И се бях родил неспокоен – мечтателят, сърдитият, недоволстващият. Не исках да седя край камината и да разговарям за стародавни войни и за времето на Краля Слънце. Историята за мен нямаше стойност.

Но в този мрачен старомоден свят аз бях станал ловецът. Носех фазани, еленово месо и пъстърва от планинските потоци – всичко, което бе нужно и можеше да се хване, – за да изхранвам семейството. Такъв бе животът ми по онова време и не го споделях с никой друг – и беше много хубаво, че се бях заел с това, защото имаше и години, през които можеше да измрем от глад.

Разбира се, това бе благородно занятие – да ловуваш из наследствени земи, и единствено ние имахме право на него. И най-богатият буржоа не можеше да вдигне пушка в моите гори. Но пък на него не му се и налагаше да вдига пушка. Той имаше пари.

Два пъти през живота си се опитах да избягам от това съществуване, единствено за да ме върнат обратно с прекършени криле. Но за това ще разкажа повече по-късно.

Точно сега аз мисля за снега, покрил целите планини, и за вълците, които плашат селяните и крадат овцете ми. И мисля за старата поговорка, която бе популярн във Франция по онова време – че ако живееш в провинция Оверн, не можеш да стигнеш по-далече от Париж.

Разберете, че тъй като аз бях господарят, и вече единственият господар, който можеше да язди кон и да стреля с пушка, естествено беше селяните да дойдат при мен с оплаквания от вълците и да очакват аз да ги отстрелям. Това бе мой дълг.

Аз ни най-малко не се страхувах от вълците. Никога през живота си не бях виждал и чувал вълк да нападне човек. И бих ги изтровил, ако можех, ала месото просто бе твърде оскъдно, че да го подправам с отрова.

Рано-рано в една много студена януарска сутрин аз се въоръжих, за да избия вълците един по един. Имах три пушки кремъклайки и една отлична винтовка, които взех с мен, както и мускета си и бащиния ми меч. Но точно преди да напусна замъка, добавих към този малък арсенал едно-две древни оръжия, с които никога досега не си бях имал работа.

Нашият замък бе пълен със стари доспехи. Предците ми се бяха били в безброй благородни войни – от времената на кръстоносните походи със свети Луи насам. А на стените, над всичките тези дрънчащи тенекии, бяха окачени многобройни копия, бойни брадви, млатила и боздугани.

Онази сутрин взех с мен грамаден боздуган – което ще рече тояга с шипове, и едно доста голямо млатило: желязна топка, окачена на верига, с която можеше да халосаш с безмерна сила нападателя.

А сега си спомнете, че това става през осемнайсети век – времето, когато парижаните с бели перуки пристъпваха на пръсти с бели сатенени пантофки на висок ток, смъркаха енфие и си бъркаха в носа с бродирани кърпички.

И ето ме и мен – излизам на лов с ботуши от сурова кожа и палто от еленова кожа, с тези древни оръжия, окачени на седлото, и двата ми големи мастифа покрай мен с нашийници с шипове.

Такъв бе животът ми. Все едно го живеех в Средновековието. И знаех достатъчно за натруфените пътешественици по пощенския път, за да го усещам доста остро. Столичните благородници наричаха нас, провинциалните господари, „зайцеловци“. Разбира се, ние можехме да им се присмиваме и да ги наричаме лакеи на краля и кралицата. Нашият замък се издигаше от хиляда години и дори и великият кардинал Ришельо по времето на войната си с нашите хора не бе успял да събори древните ни кули. Но, както казах и преди, аз не обръщах особено внимание на историята.

Бях нещастен и освирепял, докато се изкачвах в планината.

Исках хубава битка с вълците. Глутницата наброяваше пет вълка според селяните, а аз имах пушките си и две кучета с челюсти толкова силни, че можеха да прекършат вълчи гръбнак за миг.

Изкачвах склоновете около час и стигнах до долчинка, която познавах толкова добре, че никакъв снегопад не можеше да я скрие. И щом поех през широкото пусто поле към изсъхналата гора, чух първия вой.

След секунди се разнесе и друг, а после и трети, и сега хорът виеше в такава хармония, че не можех да различа колко вълка наброява глутницата, а само че са ме видели и си дават знак един на друг да се съберат, тъкмо както се надявах.

Не мисля, че тогава почувствах и най-малък страх. Но усещаш нещо, и то караше космите по ръцете ми да настръхнат. Околността, колкото и обширна да беше, изглеждаше пуста. Подготвих пушките. Наредих на кучетата си да спрат да ръмжат и да ме последват и през ума ми мина неясната мисъл, че е по-добре да се махна от откритото поле, да навляза в гората и да побързам.

Кучетата ми нададоха плътен, проточен предупредителен вой. Погледнах през рамо и видях вълците на стотици метри назад да търчат право към мен по снега. Бяха три грамадни сиви вълка и настъпваха в колона.

Втурнах се към гората.

Като че лесно щях да я стигна, преди тримата да ме догонят, ала вълците са изключително умни животни и докато препусках към дърветата, видях останалите от глутницата – около пет възрастни животни – да ми заграждат пътя отляво. Това беше засада и никога не бих могъл да стигна навреме гората. Глутницата беше от осем вълка, а не от пет, както ми бяха казали селяните.

Дори и тогава няхах достатъчно разум, че да се уплаша. Не се и замислих за очевидния факт, че тези животни гладуват, инак никога

не биха припарили до селото. Естественият им страх от хората бе изчезнал.

Подготвих се за битка. Затъкнах млатилото в пояса си и се прицелих с пушката. Застрелях голям мъжкар на метри от мен и имах време да презаредя, а кучетата ми и глутницата се нападнаха.

Вълците не можеха да захапят кучетата ми за вратовете заради нашийниците с шипове. В тази първа схватка моите кучета повалиха незабавно един от вълците с мощните си челюсти. Стрелях и повалих още един.

Но глутницата бе обкръжила кучетата. Докато стрелях отново и отново, презареждах възможно най-бързо и се стараех да не улуча моите животни, видях как по-малкото куче пада със счупени задни крака. Кръв струеше по снега; второто се отдръпна от глутницата, която се опитваше да изяде умиращото животно, но след две минути те разкъсаха корема му и го убиха.

Те бяха мощни зверове, както казах вече, тези мастифи. Сам ги бях отгледал и обучил. И всеки от тях тежеше близо сто килограма. Аз винаги ловувах с тях и въпреки че сега говоря за тях като за кучета, тогава ги знаех по имена и когато ги видях да умират, за първи път разбрах с какво се бях захванал и какво можеше да се случи.

Бяха минали едва няколко минути.

Четири вълка лежах мъртви. Друг бе смъртоносно осакатен. Оставаха три, един от които бе спрял да пирува дивашки с месото на кучетата и бе втренчил косо разположените си очи в мен.

Стрелях с винтовката, не улучих, стрелях с мускета и кобилата ми се вдигна на задни крака, когато вълкът се стрелна към мен.

Като на пружини другите вълци се обърнаха и зарязаха прясната плячка. Дръпнах силно юздите и оставих кобилата си да препусне на воля право към прикритието на гората.

Не се огледах назад дори когато чух ръмженето и щракането на челюсти. Но после усетих как зъбите одраскаха глезена ми. Грабнах другия мускет, обърнах се наляво и стрелях. Вълкът като че се изправи на задните си крака, но изчезна твърде бързо от поглед и кобилата ми отново се вдигна на задни крака. Едва не паднах. Усетих как задните ѝ крака поддават под мен.

Почти бяхме стигнали гората и аз скочих от гърба ѝ преди тя да се строполи на земята. Имах още една заредена пушка. Обърнах се, хванах я здраво с две ръце, прицелих се право в скачащия върху ми вълк и пръснах горната част на черепа му.

Останаха две животни. Кобилата надаваше дълбоко, гръмовно цвилене, което се издигна до рев и писък – най-ужас-

ният звук, който бях чувал да издава нещо живо. Двата вълка я бяха заръфали.

Стрелнах се по снега – усещах колко е твърда каменистата земя под мен, и успях да стигна до дърветата. Ако успеях да презаредя, можех да ги застрелям оттам. Но нямаше нито едно дърво с достатъчно ниски клони, че да могат да ми служат за опора.

Скочих нагоре, като се опитвах да се покатеря, краката ми се подхлъзнаха по ледената кора и паднах долу, а вълците приближаваха. Нямаше време да презаредя единствената останала ми пушка. Оставаха ми млатилото и мечът – боздуганът отдавна бе загубен.

Мисля, че щом с мъка се изправих на крака, разбрах, че сигурно ще умра. Но и през ум не ми мина да се предавам. Бях се побъркал, побеснял. Почти с ръмжене се изправих лице в лице със зверовете и погледнах по-близкия вълк право в очите.

Разкрячих се, за да се закотвя. Стиснал млатилото в лявата си ръка, извадих меч. Вълците спряха. Първият, след като се взря в мен, наведе глава и се дръпна няколко крачки встрани. Другият чакаше, сякаш чакаше някакъв невидим знак. Първият отново ме погледна, пак с онова обезпокоително спокойствие, и се хвърли напред.

Замахнах с млатилото и топката с шипове се завъртя в кръг. Чувах собственото си ръмжащо дишане и усетих, че подгъвам колене, като че се готвя да скоча напред. Прицелих се с млатилото отстрани на челюстта на звяра, халосах я с всичка сила и само я одрасках.

Вълкът се стрелна назад, а вторият затича в кръг около мен – пристъпваше към мен с танцова стъпка и се отдръпваше. И двата скочиха достатъчно близо, че да ме накарат да завъртя млатилото и да размахам меч, а после отново избягаха.

Не знаех колко време продължи това, но разбрах стратегията. Те смятаха да ме изтощят и притежаваха силата да го направят. За тях се бе превърнало в игра.

Аз се въртях, мушках, отбранявах се и едва не падах на колене. Вероятно това е продължило не повече от половин час. Но такова време няма как да се измери.

Краката ми подаваха, и аз предприех един отчаян последен рискован ход. Замрях неподвижно с оръжията от двете ми страни. И този път те ме нападнаха, точно както се и надявах.

В последния миг замахнах с млатилото, усетих как къббото строшава костта, видях как главата се отмята нагоре, надясно, и с широкото острие на меч прерязах вълчето гърло.

Другият обаче беше до мен. Усетих как зъбите му се забиха в брича ми. За миг щеше да изтръгне крака ми от ставата, но аз разцепих

муцуната му отстрани и му разрязах окото. Кълбото на млатилото се стовари върху него. Вълкът се строполи. Аз отскочих назад, отново имах достатъчно пространство за меч и го забих право в гърдите на звяра – чак до дръжката, – а после го извадих.

Това беше краят.

Глутищата бе мъртва. Аз бях жив.

Единствените звуци в пустата заснежена долина бяха собствено-то ми дишане и гръмовният писък на моята умираща кобила, проснатата на метри от мен.

Не съм убеден, че бях с всичкия си. Не съм убеден, че онова, което минаваше през ума ми, бяха мисли. Искях да падна в снега, ала се отдадвах от мъртвите вълци и вървях към своята агонизираща кобила.

Щом се приближих до нея, тя вдигна глава, помъчи се да се изправи на предни крака и отново изцвиле – пронизително, гръмовно, умоляващо. Звукът отекна в планините, сякаш стигна до небето. А аз се вирах в нея, вирах се в тъмното ѝ, съсипано тяло на фона на снежната белота, в мъртвите задни бутове и риташите предни крака, в носа, издигнат към небето, прилепените назад уши и огромните невинни очи, които се подбелиха, когато разтърсващият вик се изтръгна от нея. Тя приличаше на насекомо, наполовина размазано на пода, ала не беше насекомо. Тя беше моята съпротивляваща се, страдаща кобила. Тя се опитваше да стане отново.

Свалих пушката от седлото. Заредих я. И докато тя лежеше и отмяташе глава и се мъчеше напразно да се изправи отново с пронизително цвилене, аз я прострелях в сърцето.

Сега тя изглеждаше добре. Лежеше мъртва и неподвижна и кръвта ѝ изтичаше, а долината бе притихнала. Аз треперех. Чух как от мен се изтръгва грозен задавен звук, видях как повръщано се изля в снега и чак тогава разбрах, че е моето. Вонята на вълк и мириса на кръв ме обгръщаха. А когато се опитах да вървя, едва не се строполих.

Но без да спра дори и за миг, аз отидох сред мъртвите вълци и се върнах при онзи, който едва не бе ме убил – последният, метнах го на раменете си и поех по пътя към дома.

Отне ми може би два часа.

Отново не знам. Но каквото и да бях научил или усетил, докато се биех с вълците, продължаваше да се случва в ума ми и докато вървях. Всеки път, колчем залитнех и паднех, нещо в мен закоравяваше и ставаше по-лошо.

Когато стигнах портите на замъка, мисля, че не бях Лестат. Все още бях някой друг, когато влязох с клатушкане в голямата зала с вълка на раменете – сега топлината на трупа

беше силно намаляла и внезапно лумналият огън дразнеше очите ми. Бях смъртно изтощен.

И въпреки че заговорих, щом видях братята ми да стават от масата, а майка ми да потупва баща ми, който вече беше ослепял и искаше да разбере какво става, не знам какво съм казал. Знаем, че гласът ми беше много глух, и че имах усещане, че описвам съвсем простиичко случилото се.

„И после... И после...“ – нещо такова.

Но брат ми Огюстен изведнъж ме накара да дойда на себе си. Той дойде при мен, огряван от светлината на огъня зад гърба му, и съвсем отчетливо прекъсна тихите ми монотонни думи със своите:

– Ти, копеленце – рече той студено. – Ти не си убил осем вълка!

На лицето му бе изписана грозна погнуса.

Но ето какво бе забележителното – още щом произнесе тези думи, той по някакъв начин разбра, че е сгрешил.

Може би по моя поглед. Може би по възмутеното мърморене на майка ми или по това, че другият ми брат изобщо не се обаждаше. Сигурно по лицето ми. Каквато и да бе причината, случи се почти мигновено и той доби странно смутен вид.

Започна да дърдори нещо – как не било за вярване и как сигурно едва не са ме убили, и дали прислугата да не ми стопли бульон незабавно, и всякакви такива, ала полза никаква. Онова, което се бе случило в онзи единствен миг, бе непоправимо и изведнъж се намерих сам на леглото в стаята си. Кучетата не бяха в него с мен, както винаги през зимата, защото те бяха мъртви, и въпреки че камината не беше наклонена, аз се наврях, мръсен и окървавен, под завивките и потънах в дълбок сън.

Не напуснах стаята си дни наред.

Знаех, че селяните са се изкачили в планината, намерили са вълците и са ги донесли в замъка, защото Огюстен дойде и ми го разказа, но аз не отговорих.

Измина може би седмица. Когато можех да понеса присъствието на други кучета около себе си, слязох в моя кучкарник и доведох две кученца, вече едри животни, да ми правят компания. Нощем спях между тях.

Слугите идваха и си отиваха. Но никой не ми досаждаше.

А после майка ми тихо, почти крадешком, се промъкна в стаята ми.

Беше вечер. Аз седях на леглото, едното от кучетата се бе изтегнало до мен, а другото – под коленете ми. Камината пламтеше.

И ето, най-сетне майка ми дойде, както сигурно би трябвало да очаквам.

Познах я по особеното движение в мрака и докато, ако някой друг бе дошъл при мен, аз щях да му кресна „Махай се“, на нея не казах нищичко.

Питаех към нея огромна и непоколебима обич. Не мисля, че някой друг изпитваше същото. И онова, което винаги ме караше да мисля за нея, беше, че тя никога не казваше нищо обикновено.

„Затвори вратата“, „Изяж си супата“, „Мирувай“ – подобни неща никога не бяха се отронвали от устните ѝ. Тя непрекъснато четеше – всъщност беше единствената в семейството, която имаше някакво образование, и когато проговореше, то бе наистина, за да каже нещо. Затова сега не ме подразни.

Напротив – тя възбуди любопитството ми. Какво щеше да каже и дали бе мислимо то да ме засяга? Не бях искал да дойде, дори не бях се сещал за нея, и не се извърнах от огъня, за да я погледна.

Но между нас съществуваше силно разбиране. Когато се бях опитал да избягам от тази къща и ме доведоха обратно, тъкмо тя ми показа как да се освободя от последвалата болка. Тя бе направила чудеса за мен, въпреки, че никой около нас никога не забеляза.

Първата ѝ намеса дойде, когато бях на дванайсет и старият енорийски свещеник, който ме беше карал да наизустявам поезия и ме бе научил да чета някой и друг химн на латински, искаше да ме прати на училище в близкия манастир.

Баща ми отказа – можело да науча всичко нужно и у дома. Но майка ми се надигна от своите книги, за да поведе шумна и гръмогласна битка с него. Щял съм да отида, заяви тя, ако искам. Продаде един от накитите си, за да плати за учебниците и облеклото ми. Всичките си накити бе наследила от една своя италианска баба и всеки от тях си имаше история, и това бе тежко за нея. Но го направи незабавно.

Баща ми се разсърди и ѝ напомни, че ако това се бе случило преди той да ослепее, волята му несъмнено щеше да се наложи. Братята ми го увериха, че най-малкият му син няма да отсъства задълго. Щях да дотичам у дома веднага щом ме накарат да правя нещо, което не искам.

Е, аз не дотичах у дома. Влюбих се в манастирското училище.

Влюбих се в параклиса и в химните, в библиотеката с хилядите стари книги, камбаните, които разпределяха деня, вечно повтарящите се ритуали. Обичах чистотата на това място, обичах съкрушителния факт, че всичко тук бе добре пазено и поддържано, че работата в огромната къща и в градините никога не свършваше.

Когато ме наказваха, което не се случваше често, ме обземаше възторжено щастие, защото за пръв път през живота ми някой се мъчеше да ме направи добър човек, който може да се учи.

След месец обявих призиванието си. Исках да вляза в ордена. Исках да прекарам живота си в тази безупречна обител, в библиотеката – да пиша на пергаменти и да се уча да чета древните книги. Исках да ме затворят завинаги с хората, които вярваха, че аз можех да бъда добър, ако поискам.

Там ме харесваха. И това бе съвсем необичайно. Там не правех останалите хора нещастни или сърдити.

Игуменът веднага писа на баща ми, за да му поиска разрешение. И, честно, мислех си, че баща ми ще се радва да се отърве от мен.

Но три дни по-късно братята ми пристигнаха, за да ме отведат у дома със себе си. Плаках и се молех да остана, но игуменът не можеше да направи нищо.

И още щом пристигнахме в замъка, моите братя ми взеха книгите и ме заключиха. Не разбирах защо се сърдят толкова. Намекваше ми се, че по някаква причина съм се държал като глупак. Не спирах да плача. Обикалях неспирно в кръг, удрях разни неща с юмрук и ритях вратата.

После брат ми Огюстен започна да идва и да ми говори. Отначало говореше със заобикалки, но най-накрая стана ясно, че нито един член на велика френска фамилия нямало да стане беден монах учител. Как съм могъл да схвана всичко толкова погрешно! Били ме изпратили да се науча да чета и пиша. Защо трябвало вечно да навлизам в крайности? Защо съм се държал тъй, както е присъщо на дивите животни?

Що се отнася до това да стана свещеник с истински перспективи в Църквата, е, аз бях най-малкият син в семейството, нали така? Трябвало да помисля за задълженията си към своите племеннички и племенници.

Всичко това в превод значеше следното: „Ние нямаме пари, за да ти осигурим истинска църковна кариера, да те направим епископ или кардинал, както подобава на нашия ранг, затова ще трябва да преживееш живота си тук като невежа и просяк. Влез в голямата зала и поиграй шах с баща си.“